

Arrest

nr. 148 132 van 19 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. NAGY, die *loco* advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, dient op 10 december 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Op 10 april 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 december 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 28 januari 2011 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 13 april 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 januari 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde datum wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 30 november 2012 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert in de onmogelijkheid te zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst daar hij niet over een onroerend goed beschikt. Als bewijs hiervan voegt hij een document toe van het "Bureau de la conservation foncière de Dakar Plateau" dd 30.10.2012. Dit document stelt dat betrokkene niet gekend is bij het kadaster. Echter het niet hebben van een onroerend goed verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont niet aan dat hij geen onderdak kan krijgen bij vrienden, kennissen of familie.

Verder stelt betrokkene dat er overstromingen hebben plaatsgevonden in het land van herkomst en dat daardoor de huisvesting bijzonder schaars is geworden. Betrokkene verwijst hiervoor naar persartikels. Echter deze persartikels tonen niet aan dat betrokkene geen opvang kan vinden bij vrienden, kennissen of familie.

Bovendien stelt betrokkene dat hij niet kan bogen op de vrienden of familie indien hij zou moeten terugkeren. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene beweert reeds meer dan 10 jaar in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft zich immers tot 10.01.2009 bewust genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene heeft tot 10.01.2009 geen enkele poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene wist perfect dat hij alhier illegaal

verbleef. Bovendien werd hem na de weigering van zijn verblijfsaanvraag d.d. 10.01.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 13.04.2011. Hij gaf echter geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hij zich opnieuw in illegaal verblijf nestelde. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen (betrokkene zou geïntegreerd zijn, het centrum van zijn belangen zou zich in België bevinden, hij legt diverse getuigenverklaringen voor, legt bewijzen opleiding Nederlands voor, is werkwilleg) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over geen inkomen beschikt, niet kan hopen op materiële hulp en in de onmogelijkheid is om de periode te overbruggen tussen de aanvraag bij de Belgische diplomatieke diensten en de uiteindelijke beslissing over deze aanvraag, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL - SCHENDING VAN ART. 9 BIS VW. EN VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Aangezien de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

Doordat de verzoekende partij naar genoegen van recht heeft aangetoond in de absolute onmogelijkheid te zijn terug te keren naar het land van herkomst doch de verwerende partij dienaangaande oordeelde dat verzoeker dit bewijs niet levert omdat hij niet aantoonbaar dat hij geen onderdak kan krijgen bij vrienden, kennissen of familie en geen enkel bewijs zou voorleggen dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst.

Terwijl van de verzoekende partij kan worden verwacht dat hij het bewijs levert van de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst doch van de verzoekende partij niet kan worden verwacht het bewijs van het negatieve te leveren.

Dat verzoeker evident geen bewijs kan leveren van feiten die onbestaande zijn.

Dat verzoekende partij zich hierachter evenwel niet zonder meer verschuilt doch wel degelijk het bewijs aandraagt dat hij niet beschikt over een onroerend goed in het land van herkomst en dat de huisvesting in het land van herkomst schaars is geworden door de overstromingen die Sénégal hebben geteisterd.

Dat de verzoekende partij hierdoor naar genoegen van recht heeft aangetoond dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeert terug te keren naar het land van herkomst gezien zijn gebrek aan huisvesting.

Dat de verzoekende partij daarenboven aanhaalt dat hij reeds gedurende meer dan 10 jaar in het Rijk verblijft, hetgeen ook door de verwerende partij niet wordt betwist, waardoor hij het centrum van zijn belangen in het Rijk heeft gevestigd en in het land van herkomst niet zal kunnen bogen op hulp van

familie of vrienden teneinde zijn verblijf aldaar te overbruggen indien verzoeker zou verplicht worden een aanvraag overeenkomstig art. 9, tweede lid Vw. In te dienen.

Dat van de verzoekende partij niet kan verwacht worden het bewijs te leveren dat hij geen beroep zou kunnen doen op de hulp van familie of vrienden.

Dat de verzoekende partij dit niet enkel aannemelijk maakt doch hiervan het bewijs levert door de omstandigheid dat hij reeds 10 jaar in België verblijft en daarenboven aantoonde dat er sprake is van woningschaarste in het land van herkomst door de overstromingen.

Dat de verwerende partij enkel tot de bestreden beslissing kan komen met miskenning van art. 9bis Vw. en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de verzoekende partij wel degelijk heeft aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst.

Dat de verzoekende partij ten aanzien van de problematiek in het land van herkomst een online persartikel voegt bij onderhavig verzoekschrift dd. 19 maart 2013, voorafgaand aan de bestreden beslissing (stuk 3).

Dat hieruit ondermeer blijkt dat de plaatselijke verantwoordelijken, in samenwerking met een groep internationale experts uit o.a. Italië en Zwitserland, een oplossing zoeken voor de overstromingen die Sénégal jaarlijks treffen en telkens catastrofaal zijn voor het land, meer specifiek in de streek rond Dakar.

Dat door deze overstromingen vele huizen onbewoonbaar zijn en er jaarlijks grote aantallen gezinnen zonder woning worden geplaatst.

Dat gezien deze situatie al jaren aansleept, een groot woninggebrek is ontstaan.

Dat het in deze omstandigheden ook evident is dat verzoeker geen hulp kan zoeken bij mensen die zelf geen woning ter beschikking hebben en hierdoor zelf in de problemen zitten.

Dat alleszins de verwerende partij niet van verzoeker kan verwachten het bewijs van het negatieve te leveren.

Dat het Hof van Beroep te Brussel dienaangaande reeds oordeelde dat, vermits het door een partij te leveren bewijs een negatief bewijs is, deze bewijslast op een redelijke manier moet worden uitgelegd (Brussel, 28 juni 1996, T.Vreemd. 1996 (verkort), 187).

Dat door in casu van verzoekende partij het negatieve bewijs te verwachten, de verwerende partij art. 9bis Vw. en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. "

(RvS nr. 193.267, 13 mei 2009)

Dat het duidelijk is door van de verzoekende partij het negatieve bewijs te verwachten, ondanks de omstandigheid dat verzoekende partij op positieve wijze het bewijs heeft te leveren, het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat op basis van de voorliggende stukken, de overheid in redelijkheid tot de ontvankelijkheid van de bestreden beslissing kon komen, indien de door haar voorgelegde feitelijke gegevens op een juiste wijze werden gewaardeerd.

Dat de feiten die op positieve wijze werden bewezen, niet kunnen worden overkracht door een gebrek aan bewijs van het negatieve.

Dat de door verzoekende partij aangehaalde bewijselementen in redelijkheid behoorden te worden geapprecieerd en het hierbij onredelijk is het bewijs van het negatieve te verwachten, meer nog het gebrek aan bewijs van negatieve elementen als doorslaggevend te beschouwen ondanks het feit dat de toelaatbaarheid van de vordering bewezen werd aan de hand van bewijskrachtige stukken.

Dat het eerste middel ernstig is."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende verzoekers eerste middel

In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- *artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- *het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoeker houdt voor dat van hem niet kan verwacht worden dat hij het bewijs zou leveren dat hij geen beroep zou kunnen doen op de hulp van familie en vrienden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Hij meent dat hij hiervan het bewijs levert door de omstandigheid dat hij reeds 10 jaar in België verblijft en hij aantoonde dat er sprake is van woningschaarste in zijn land van herkomst door overstromingen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De bestreden beslissing beantwoordt deze argumenten als volgt:

(...)

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde argumenten betreffende zijn buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing bekritiseert omdat hij geen negatief bewijs kan leveren van het feit dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen beroep kan doen op de hulp van familie of vrienden.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt ter staving van deze beweringen.

Verzoekers bewering als zou hij geen negatief bewijs kunnen voorleggen, is weinig ernstig.

Ter zake dient benadrukt dat verzoeker met zijn loutere beweringen geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat hij geen familie, vriendin of kennissen meer zou hebben waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Terwijl verzoeker geenszins kan worden gevolgd waar hij meent dat het feit dat hij geen beroep zou kunnen doen op vrienden of familie die hem een tijdelijke opvang zouden kunnen bieden, zou worden aangetoond door de omstandigheid dat hij reeds 10 jaar in België verblijft en doordat dat er sprake is van woningschaarste in zijn land van herkomst door overstromingen.

Verzoeker maakt kenbaar dat hij de door hem ingeroepen elementen wel als buitengewone omstandigheden aanziet, doch toont daarmee nog niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk zou zijn.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is

kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoeker schijnbaar vergeet.

Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Hij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 30 november 2012 haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- verzoekers eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard omdat hij geen bewijzen bijbracht die zijn bewering konden staven, dat hij bij een terugkeer naar Senegal in mensonwaardige omstandigheden zou moeten leven;
- verzoeker brengt hier nu wel een bewijs van bij, met name een attest van 30 oktober 2012 van het kadaster van Dakar Plateau dat verzoeker niet voorkomt in het register van het kadaster. Hieruit blijkt dus dat verzoeker niet beschikt over een onroerend goed in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde;
- verzoeker legt nu ook persartikels voor van augustus en september 2012 waaruit blijkt dat er overstromingen zijn in zijn land van herkomst die tot gevolg hebben dat de huisvesting daar bijzonder schaars is geworden. Deze overstromingen hebben ook plaatsgevonden na zijn eerste aanvraag en deze vormen dus een nieuw element ten opzichte van zijn eerdere aanvraag;
- op basis van de aangebrachte bewijsstukken is het onbetwistbaar dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van herkomst: hij zal geen toegang hebben tot huisvesting indien hij terug zou moeten keren, de gevolgen van de overstromingen zijn desastreus en hebben tot op heden hun uitwerking;
- verzoeker wenst tevens de elementen te herhalen uit zijn vorige aanvraag, met name dat hij reeds meer dan tien jaar in België verblijft en niet kan terugvallen op vrienden of familie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, dat hij in zijn land van herkomst niet over een inkomen zal beschikken en niet kan hopen op materiële hulp van familie, vrienden of kennissen, zodat hij in mensonwaardige omstandigheden zal worden geplaatst;
- door zijn langdurig verblijf in België is het centrum van zijn belangen hier.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.2. Verzoeker voert aan dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Senegal om van daaruit de aanvraag in te dienen. Verzoeker meent dat van hem verwacht kan worden dat hij het bewijs levert van buitengewone omstandigheden maar dat niet van hem verwacht kan worden dat hij een bewijs levert van het negatieve, hij kan geen bewijs leveren van feiten die onbestaande zijn. Verzoeker heeft wel degelijk het bewijs geleverd dat hij niet beschikt over onroerend goed in zijn land van herkomst en dat de huisvesting er schaars is geworden door de overstromingen. Ook heeft hij erop gewezen dat hij gedurende meer dan tien jaar in het Rijk verblijft waardoor het centrum van zijn belangen in België is. Er kan volgens verzoeker niet van hem verwacht worden dat hij het bewijs levert dat hij niet terecht kan bij familie of vrienden. De bestreden beslissing miskent volgens verzoeker het redelijkheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog een online persartikel toe van 19 maart 2013 over de jaarlijkse overstromingen in Senegal, meer bepaald in de streek rond Dakar.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene beweert in de onmogelijkheid te zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst daar hij niet over een onroerend goed beschikt. Als bewijs hiervan voegt hij een document toe van het 'Bureau de la conservation foncière de Dakar Plateau' dd 30.10.2012. Dit document stelt dat betrokkene niet gekend is bij het kadaster. Echter het niet hebben van een onroerend goed verhindert betrokkene niet

om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont niet aan dat hij geen onderdak kan krijgen bij vrienden, kennissen of familie.

Verder stelt betrokkene dat er overstromingen hebben plaatsgevonden in het land van herkomst en dat daardoor de huisvesting bijzonder schaars is geworden. Betrokkene verwijst hiervoor naar persartikels. Echter deze persartikels tonen niet aan dat betrokkene geen opvang kan vinden bij vrienden, kennissen of familie.

Bovendien stelt betrokkene dat hij niet kan bogen op de vrienden of familie indien hij zou moeten terugkeren. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene beweert reeds meer dan 10 jaar in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft zich immers tot 10.01.2009 bewust genesteld in illegaal verblijf. Betrokkene heeft tot 10.01.2009 geen enkele poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene wist perfect dat hij alhier illegaal verbleef. Bovendien werd hem na de weigering van zijn verblijfsaanvraag d.d. 10.01.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 13.04.2011. Hij gaf echter geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten waardoor hij zich opnieuw in illegaal verblijf nestelde. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij het niet eens is met deze motieven, verzoeker herhaalt de elementen van zijn aanvraag en benadrukt dat dit wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

Waar verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op al de door verzoeker aangevoerde elementen is geantwoord: *“Echter het niet hebben van onroerend goed verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont niet aan dat hij geen onderdak kan krijgen bij vrienden, kennissen of familie.”* En *“Echter deze persartikels tonen niet aan dat betrokkene geen opvang kan vinden bij vrienden, kennissen of familie”* en *“Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”*. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het feit dat hij reeds gedurende tien jaar in België verblijft, onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid omdat verzoeker zich tot 10 januari 2009 bewust genesteld heeft in illegaal verblijf.

Verzoeker betwist deze motieven niet inhoudelijk, hij voert enkel aan dat van hem geen negatief bewijs kan worden verwacht dat hij geen vrienden, familie en kennissen heeft waarbij hij terecht zou kunnen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij nergens terecht zou kunnen bij vrienden, familie of kennissen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor het eerst in 2008 kenbaar heeft gemaakt bij het bestuur in België, hij was toen 44 jaar oud. Hijzelf beweerde in 2012 al tien jaar in België te verblijven, maar daarvan zijn geen sporen terug te vinden in het administratief dossier. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een vreemdeling die op 44-jarige of 38-jarige leeftijd in België is binnengekomen, en die dus een substantieel deel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht (verzoeker beweert althans niet het tegendeel), niet aannemelijk maakt dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. De ongestaafde beweringen van verzoeker en de omstandigheid dat verzoeker over deze zaken een andere mening heeft dan de verwerende partij, volstaan niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker verwijst naar een persartikel van 19 maart 2013, dient te worden opgemerkt dat hij dit niet heeft voorgelegd aan het bestuur zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Aangezien verder duidelijk blijkt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid die over beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen, er in de eerste plaats moet voor zorgen dat haar alle mogelijke gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd zou zijn (W. Lambrechts, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" , I. Opdebeek (Ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Kluwer, Deurne, 1993, 34).

Dat het volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State vaststaat dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (zie ondermeer R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Dat moet worden nagegaan of de overheid tot een zorgvuldige feitenvinding is gekomen, ze is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ze de haar toegekende appreciatiebevoegdheid op een zorgvuldige wijze heeft uitgeoefend (R.v.St. nr. 185.232, 8 juli 2008).

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden gezien de verwerende partij op basis van de aangehaalde feiten besluit tot onontvankelijkheid terwijl een zorgvuldige ontleding van deze feiten en de voorliggende bewijsstukken, enkel kan leiden tot de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag.

Dat de verwerende partij niet komt tot de beoordeling van de voorliggende bewijsstukken doch haar oordeel baseert op de afwezigheid van het negatief bewijs.

Dat zij, temeer gezien de voorliggende bewijsstukken en dus het positieve bewijs van de ingeroepen feiten, niet het bewijs van het negatieve kan vorderen en uit de afwezigheid van dit bewijs, de ontoelaatbaarheid van de vordering afleiden.

Dat de verwerende partij de voorliggende bewijsstukken dus niet zorgvuldig heeft ontleed en zo komt tot de bestreden beslissing, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat ook het tweede middels ernstig is.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende verzoekers tweede middel

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat een zorgvuldige ontleding van de feiten en de door hem voorgelegde bewijsstukken enkel zou kunnen leiden tot de ontvankelijkheid en de gegrondheid van zijn aanvraag. Hij houdt voor de gemachtigde van de Staatssecretaris zich enkel heeft gebaseerd op de afwezigheid van negatiefbewijs.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen, en geen afbreuk doen aan de geldige motieven van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De door verzoeker aangevoerde elementen worden allen besproken in de bestreden beslissing.

Uit de repliek onder het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste feitenvinding. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Verzoeker voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden omdat de verwerende partij besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, terwijl een zorgvuldige ontleding van de feiten en voorliggende bewijsstukken enkel kan leiden tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag. Volgens verzoeker oordeelt de verwerende partij niet op basis van de voorliggende bewijsstukken maar op basis van de afwezigheid van een negatief bewijs. Het bewijs van het negatieve is niet mogelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken, met name een document van een verantwoordelijke van het kadaster in Dakar en persartikels over de overstromingen aldaar. De omstandigheid dat de verwerende partij een andere conclusie koppelt aan deze stukken dan verzoeker, brengt niet mee dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij de afwezigheid van een negatief bewijs afstraft, dient te worden herhaald dat, zoals reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel, het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een vreemdeling, van wie uit de stukken van het dossier blijkt dat hij op 44-jarige of 38-jarige leeftijd in België is binnengekomen, en die dus een substantieel deel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht (verzoeker beweert althans niet het tegendeel), niet aannemelijk maakt dat hij niemand meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. Het is *in casu* evenmin onzorgvuldig van het bestuur om als dusdanig te redeneren.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET